

tico, lepo jopico, nov predpasnik in pisano krilce. Rada bi ga imela sama. Morda tudi to ni prav! In zato jo gleda sedaj hudobec ter ji očita z oltarja, da jo že ima, da jo vzame prej ali slej s seboj v pekel, kjer ji na smoli in žveplu ne bo prijetno na vse večne čase!

Minko je zmogel hudobčev pogled. Preko oči potegne mamin predpasnik kakor oni dan, ko jo je oblajal sosedov pes, pa ga ni hotela videti. Komaj je čakala konca službe božje in tresla se je po vsem drobnem telescu. Celo prekrižati se je pustila, da je ni poslednjič videl hudobec z oltarja.

Ko sta bili z mamo že v primerni daljavi od cerkve domov grede, da je ne bi več slišal hudobec, je vprašala mamo, zakaj imajo v tej cerkvi hudobca na oltarju. Mama se ni mogla dovolj nasmejati njeni modrosti in je takoj potrdila hčerki temeljno misel: Hudobca ne stavimo na oltar!

To je uganila deklica sama; toda kaj, če pa pride sam?

»Ne pride, ker ne more, ne sme. Na oltarju je Bog; tam ni hudobca!« Minka pove današnji dogodek, kako ga je videla na oltarju. Zamolčala ni niti vzroka, zakaj jo je gledal in zakaj se ga boji.

»Hudobec že ne, Minkec moj! To je bila tvoja slaba vest, ki pa nima hudobec do nje nikake moči. Samo prizadevaj si, hčerka, vbodoče, da boš mislila v cerkvi le na Boga in svojo dušo. Glej, da boš pustila rute, jopice, predpasnike in krilca drugim. Odganjaj tako slabe misli in prosi Boga, prosi angela varuha, naj ti pomaga, pa se ti poslej ne, bo treba nikjer bati hudobca, ne očitajoče vesti!«

Minka se je oddahnila ter hvaležno in milo pogledala mater. Obljubila je rada, da bo slušala njen nasvet. Zaradi tega pa tudi leva sv. Daniela ni nikoli pozabila.

Mila kakor pesem . . .

*Mila kakor pesem slavčeva
je slovenska govorica,
kot menihu sladko pela bi
o nebesih rajska ptica.*

*Veličastna kot pojoči gaj,
silna kakor moč viharja,
jasna kot bi se umivala
z rožno roso zlata zarja.*

Cvetko Golar.

